

PROCESE COGNITIVE ÎN POPO

1. SENZATIA-PERCEPTIA. (Folosim diada senzatie-perceptie deoarece încă literatura de specialitate nu oferă criterii convingătoare de delimitare clară privind definiția și rolul celor două procese cognitive). În POPQ, senzatie-perceptia reprezintă momentul de interacțiune dintre Subiect și Obiect. Prin senzatie-perceptie Observatorul colapsează funcția de undă în mod empiric. Datorită senzației-percepției Observatorul se ancorează în real și în concret, iar Obiectul devine real pentru subiect.

2. REPRESENTAREA. În contextul unui proces cognitiv cuantic reprezentarea este activitatea cognitivă prin care Obiectul real este transformat în Obiect adevărat, particula în undă, concretul real în abstractul cuantic, liniaritatea în neliniaritate. Prin reprezentare Obiectul manifest devine Obiect potențial, devine un câmp de energie guvernate de legile operatorului hamiltonian de spațiu.

3. MEMORIA. Rolul memoriei este acela de a crea câmpului de energie și, respectiv, Obiectului potențial/undă /adevărat, un spectru de posibilități pe baza experiențelor trecute, devenite engrame.

4. IMAGINATIA. Are rolul de a completa spațiul Hilbert (spectrul de posibilități) al Obiectului cu experiențe viitoare, încă nerealizate, netrăite și care încă nu aparțin Obiectului real.

5. GÂNDIREA. Rolul gândirii este acela de a acorda, pe bază de raționamente și de judecări elaborate pe suportul logicii formale, probabilități fiecărei posibilități din spațiul Hilbert, stimulând, prin stabilirea unei ierarhii a probabilităților acordate, opțiunea ca act definitiv al deciziei. Acesta este modul în care Observatorul colapsează funcția de undă cu ajutorul gândirii.

6. ATENȚIA CONCENTRATĂ. Prin atenția concentrată Observatorul selectează din câmpul de stimuli unul singur care devine Obiect real. Datorită atenției concentrate Obiectul real este investit complet, cu întreaga energie proprie unde corespunzătoare Obiectului, numele unde și numele Obiectului devin identice. Astfel, prin atenția

concentrat , se realizează unitatea dintre undă și obiect. În situațiile în care funcția de undă colapsează prin atenția concentrată unda se petrece (se transformă) în Obiect.

7. ATENȚIA DISTRIBUTIVĂ . Atunci când Observatorul interacționează cu Realitatea prin atenția distributivă , din universul său interior se activează mai multe funcții de undă , mai multe posibilități din spectrul de posibilități (spațiul Hilbert), propriu Observatorului în cauză . Dar spre deosebire de colapsarea funcției de undă prin atenția concentrată în care interacțiunea Subiect-Obiect se petrece în profunzime mergând până la identitatea necesară dintre undă și particulă , în cazul colapsării prin atenția distributivă , interacțiunea Subiect-Obiect cu câmpul de stimuli are un caracter de suprafață , identitatea dintre undă și particulă , dacă se realizează , este întâmplătoare.

8. SPIRITUL DE OBSERVAȚIE. Spiritul de observație pare a fi o sinteză între atenția concentrată și atenția distributivă , într-o funcționare complementară . Colapsarea funcției de undă prin atenție distributivă permite Observatorului să sesizeze într-un câmp de stimuli pe acela care este investit cu o semnificație aparte, deosebit în raport cu unul sau mai mulți dintre ceilalți stimuli, fie chiar de către Observator, prin conștiința lui de sine, fie de către conștiința colectivă . Interacțiunea Subiect-Obiect cu obiectul astfel creat de către Observator, prin atenție concentrată, este una profundă , undă obiectului și realul lui ajungând să se contopească .

9. INTUITIA. Cu ajutorul intuiției Observatorul asociază probabilități, pe baza unor judecăți de tip anticipativ, în salt, elaborate pe suportul logicilor fuzzy, posibilităților din spațiul Hilbert, stimulând opțiunea ca expresie a deciziei. Probabilitățile asociate prin intuiție, în scopul colapsării funcției de undă , sunt aproximative. De aceea le-am putea numi probabilități improbabile. Saltul se bazează pe raționamente de tip inconștient derulate în cuante de timp la care se adaugă acel „ceva” misterios ce pare a veni din spiritul universal.

10. SENTIMENTUL. Colapsarea funcției de undă prin sentiment are un caracter foarte complex, situându-se dincolo de gândire și de senzație și mai aproape de intuiție. Prin sentiment, funcția de undă poartă în ea o cantitate de

energie cu o încercătură afectivă prin care acord
Obiectului real o semnificație unică, proprie doar
Observatorului în cauză. Obiectul real, în acest caz,
rezonează în primul rând cu instanța afectivă a subiectului
și în mai mică măsură sau chiar deloc cu raționalul.